

[Ulrich.]

Kornordningen blevet forringet under Ministerens Haand. Den højtærede Landbrugsminister er Jyde; han vil ikke give Tilskud til fede Kvier, men vil udelukkende forbeholde det for Studene. I al Almindelighed er der ikke noget at sige til, at man værner sine egne, men i dette Tilfælde tror jeg, den højtærede Minister kommer til at sprede sig over et noget større Felt og ogsaa kommer til at tage Hensyn til Mennesker, der bor udenfor Jylland. Ministeren ønsker frie Hænder til at ordne denne Sag med Tilslutning fra Landbrugsraadet; den højtærede Minister ønsker ingen Direktiver gennem Loven. Jeg maa mene, at den Maade, hvorpaa den nuværende Kødordning og Svineordning er blevet praktiseret, gør det paakrævet, at der i Loven optages saadanne Direktiver som af Landbokommissionen krævet. Den højtærede Minister og hans Departement nyder ikke en saadan Tillid, at vi fra vor Side kan overlade dem at praktisere Loven uden Direktiver, selv om Tilslutning skal have fra Landbrugsraadet, da vi ikke anser dette for det rette Forum i en saadan Sag. Da Forholdene desværre gør det paakrævet, at en Kødordning fortættes, er vi villige til en Forhandling paa det Grundlag, som Landbokommissionens Indstilling angiver, og som vore Partifæller i denne Kommission har tiltraadt.

Det ærede Medlem, der talte for Socialdemokratiet, det ærede Medlem Hr. Larsen (Bjerre), fremhævede i sin Ordførertale meget stærkt, at det Lovforslag, som her var forelagt af den højtærede Landbrugsminister, hvilede paa Landbokommissionens enstemmige Indstilling. Det maa være med en noget bitter Smag i Munden, at den ærede Ordfører for Socialdemokratiet saa skarpt fremhæver dette, naar han samtidig ser, hvorledes hans Ministre har brudt sig fejl om Regeringspartiernes Repræsentanters Stilling i Landbokommissionen og ganske paa egen Haand har ændret deres enstemmigt indstillede Forslag paa meget væsentlige Punkter. Men det ærede Medlem Hr. Larsen (Bjerre) sagde to Ting, som det glædede mig ganske overordentligt at høre fra socialdemokratisk Side, thi det er sikkert første Gang, vi faar det staaende i Rigsdagstidende og derfor kan have det at holde os til som Kendsgerninger i Fremtiden. Det

ærede Medlem sagde, at naar Prisen paa Korn kommer saa langt ned, at Dyrkning af Korn er urentabel, da maa man gribe til en Afgift for Indførselen af Korn. Det ærede Medlem og hans Partifæller, som nu slaar denne Kendsgerning fast, skulde have tænkt paa det noget før, thi det har længe været urentabelt i Danmark at dyrke Korn. Men selvfølgelig er det jo bedre at komme til Erkendelse af noget sent, end hvis det aldrig var kommet til en saadan Erkendelse.

Saa føjede det ærede Medlem til, at naar Svineproduktionen er monopoliseret, som den er, saa maa det mindre Landbrug, det kornkøbende Landbrug, finde sig i, at Prisen paa Korn forhøjes. En fuldstændig rigtig Bemærkning. Og her er vi netop ved det Punkt, som jeg tillod mig at fremhæve saa stærkt her fra Folketingets Talerstol i Fjor, at en Kornordning sammen med en Svineordning var en Ting, som fuldstændig vilde udligne Fordelene mellem de forskellige Størrelser af Landbrug her i Landet. Thi hvad er det, der sker ved vor nuværende Svineordning, hvor man forlods giver ethvert Landbrug 5 Svin? Der ved giver man faktisk Husmanden i Dag alle de Penge, som han skal give mere for det Korn, han skal købe til sin Svineproduktion; dersom Kornlovforslaget bliver vedtaget — det kommer man ikke udenom —, saa er det i Dag for 5 Svins Vedkommende 250 Kr.; en saadan Mand skal købe 50 Tdr. Sæd, han faar altsaa Ækvivalent for disse 50 Tdr. Sæd ved forlods at faa disse 5 Svin at producere. Derfor har det ærede Medlem fuldstændig Ret i, at Svineproduktionen er monopoliseret for det mindre Landbrug, og derfor har dette mindre Landbrug ikke nogen som helst Ret til at modsætte sig en Kornordning, der forhøjer Prisen paa Korn herhjemme. Det er sent, man er kommet til denne Erkendelse, men sent er jo bedre end aldrig.

Det ærede Medlem sagde, at naar disse Lovforslag blev gennemført og de nuværende Priser vilde holde sig, saa kunde Landbruget klare sig og behøvede ikke mere Hjælp. Ja, hvorvidt det ærede Medlem har Ret i denne Betragtning, skal jeg lade være usagt. Een Ting maa man dog ikke glemme, at i de sidste 4 Aar har det danske Landbrug opspist sine Reserver, og selv